

מונה זילברשטיין מספרת על התמכרותה להרואין, חייה בשפל המדרגה כנרקומנית, מאבקה הבלתי־פוסק עם המוות הלבן, נסיונותיה הכושלים להיגמל שהצליחו לבסוף בעיקבות מותה של אמה האהובה

את המשוכלל שבמונעולים קל יותר לפרוץ מאשר אותו מנעול שכלא אותי בכלא שלי, הכלא הנורא של עולם הסמים

ניסיתי להיגמל לא פעם ולא פעמיים, אולם ברגע שהכאב הנורא השתלם עלי הייתי נשברת ונוסעת לחפש את הסם

עברו עלי 15 שמיפות־קִיבה, וארבע פעמים פסק ליבי מפעום. הייתי בחוקת מת קליני

ריאיינה שרית ישי

הייתי בן־אדם מת, שהלך על שניים. פיתאום הבנתי שעבודי ועבוד אבא שלי אני לא רוצה למות, אני רוצה לחיות

הם אמרו: כל זמן שאמא שלך חיה היא תחזיק מעמד. ברגע שאמא שלך מתה, אבוד לה. מונה גמרה את החיים

אמא שלי סבלה כאבים נוראים. ראיתי את סבלה ואמרתי: אלוהים, מה זה צריך להיות? לעומת סבלה סבילי הוא שולי!

בתוך עולם

שכדור העתה

לארצות־הברית ולמדה בסטודיו של לי שטראסברג. היא אהבה לנסוע ממקום למקום — אילת, ירושלים, ראש־פינה, בכל מקום היו לה חברים ובכל מקום שמחו לקראתה. מונה היתה עמוד התווך של דיז'ן גוף. היתה בה מין חיות שכזאת, תאוה עצומה לחיים, עיניים גדולות לראות, לגעת, לקחת הכל. ואז, לאט־לאט, התחילו השמועות ל־

למידי המקובל, היא כבר לבשה מיני נועז ומגפיים מעל לברכיים, הגרה חגור רה לירכיה, ותיק ענק תמיד על כתפה. מונה היתה תמיד בתנועה, תמיד הייתה סביבה התרחשות, שיחות טלפון מיסתוריות, עשרות גברים שנועצים בה עיניים מעריצות, והיא כמו פרפר, מרחפת מפרח לפרח. בעיני היא היתה נהדרת. היא היתה בלונדון ועבדה בבוטיק ברובע צ'לסי האופנתי, אחריכך נסעה

כובש, וכשהיתה נכנסת לחדר, היו כל המבטים מופנים אליה, מבטי גברים ונשים כאחד. היא היתה מהירה כזיקית, מניפה את שיערה הארוך בתנועה מתגרה לאחור, חושפת שיניים בצחוק גדול, ועיניה החומות היפות מרצדות ממקום למקום. היא היתה לבושה תמיד בצורה מיוחדת. עוד לפני שמישהי העלתה בדעתה לקצר את החצאית בחצי מילימטר מעל

לא בכל יום אני מראיינת חבר קרוב. במיקרה של מונה זילברשטיין הייתי קשה פי כמה. כמו רבים מחבריה ניתקתי גם אני את הקשר עימה כמעט לחלוטין, מאז "מעדה" — כפי שהיא אהבת לכתוב את מה שקרה לה — והתמכרה לסמים קשים. אבל אז, לפני עשר שנים, כשמונה היתה הבחורה היפה ביותר בסביבה, היינו חברות קרובות. היה לה צחוק